

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/89/2020
Identifikačné číslo spisu: 1214201523
Dátum vydania rozhodnutia: 23.09.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1214201523.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu P. D., bývajúceho v Š., N. XX, zastúpeného JUDr. Ľubomírom Hlbočanom, advokátom so sídlom v Bratislave, Vajnorská 20, proti žalovanému Letisko M. R. Štefánika - Airport Bratislava, a.s., (BTS), so sídlom v Bratislave, Letisko M. R. Štefánika, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 12 Cpr 1/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 11. decembra 2019 sp. zn. 6 CoPr 10/2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 11. decembra 2019 sp. zn. 6 CoPr 10/2019 a rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 12 Cpr 1/2004 - 394 z r u š u j e a vec vracia Okresnému súdu Bratislava II na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II rozsudkom z 25. apríla 2019 č. k. 12 Cpr 1/2014 - 394 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru z 27. septembra 2013, žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Bratislava II trovy štátu vo výške 472,99 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania. Vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca pracoval u žalovaného na pozícii samostatného dispečera LD. Listom z 27. septembra 2013 žalovaný so žalobcom okamžite skončil pracovný pomer podľa § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, keď za závažné porušenie pracovnej disciplíny považoval to, že žalovaný 31. augusta 2013 približne o 15.10 hod. vykonával pravidelnú kontrolu vzletovej a pristávacej dráhy 04 a po jej opustení sa priblížil k vzletovej a pristávacej dráhe 22 a ohlásil riadiacej veži, že pokračuje v kontrole na vzletovej a pristávacej dráhe 22 a na túto okamžite vstúpil, pričom asistentka riadiaceho mu nariadila, aby dráhu okamžite opustil, pretože bol povolený vzlet lietadla zo vzletovej a pristávacej dráhy 04. Žalovaný následne vzletovú a pristávaciu dráhu 22 opustil, avšak medzitým riadiaci veže nariadil pilotovi lietadla prerušiť vzlet, ktorý bol pilotom okamžite prerušený, avšak z dôvodu prudkého brzdenia praskla pneumatika na ľavom kolese hlavného podvozku lietadla, ktoré zostalo stáť na vzletovej a pristávacej dráhe 04. Uvedenú udalosť riešil i Letecký a námorný vyšetrovací úrad pri Ministerstve dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky pod ev. č. K., ktorý v závere svojho posudku ako príčinu vážneho incidentu uviedol, že vozidlo PREVÁDZKA (žalobca) z

neznámeho dôvodu neoprávnene vstúpilo na RWY 22 bez povolenia ŠTEFÁNIK VEŽA a nedodržalo príkaz na povinnosť zastaviť v predpísanej a vyznačenej vzdialenosti pred prahom RWY 2 a išlo o zlyhanie ľudského faktora. Zo znaleckého posudku č. X/XXXX znalca P. Ľ. Z., S. s. súd prvej inštancie zistil, že vodič mobilného prostriedku môže byť presne definovať, kadiaľ žiada pohyb mobilného prostriedku alebo určí len cieľ tohto prostriedku, pričom osoby a mobilné prostriedky na prevádzkových plochách sa riadia AMM/DVM, t. j. že každá osoba a mobilný prostriedok požadujúci vstup na prevádzkovú plochu dráhy musí získať povolenie na vstup na túto dráhu. Z takto zisteného skutkového stavu vyvodil záver, že k leteckej mimoriadnej udalosti došlo zavinením žalobcu a to minimálne z neobľahčivosti, kedy žalobca pravdepodobne skĺzol do rutiny vykonávania svojich pracovných povinností a v rozpore so všetkými internými predpismi žalovaného i medzinárodnými predpismi v oblasti civilného letectva žalobca bez predchádzajúceho povolenia vstúpil na aktívnu vzletovú a pristávaciu dráhu a tým spôsobil leteckú mimoriadnu udalosť. Uviedol, že vzhľadom na túto udalosť meškali tri lietadlá, ktoré už boli v tom čase vo vzduchu a potrebovali na letisku pristáť. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že intenzita tohto porušenia dosiahla vysoko závažnú mieru a nebolo teda možné zo strany žalovaného spravodlivo požadovať zamestnávanie osoby, ktorá sa u žalovaného dopustila tak závažného pochybenia, nakoľko takáto osoba predstavovala bezpečnostné riziko nielen u žalovaného, ale i pre ďalších užívateľov letiska. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 písm. C.s.p.

2. Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcu rozsudkom z 11. decembra 2019 sp. zn. 6 CoP 10/2019 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie a namietané odvolacie dôvody vyhodnotil ako neopodstatnené. K odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uviedol, že samotný žalobca nepoprel, že svojim konaním porušil pracovnú disciplínu, avšak toto porušenie sa snažil zľahčiť a zrelativizovať. Bol názoru, že ak bol žalobca povinný vstúpiť na vzletovú a pristávaciu dráhu iba na základe povolenia riadiacej veže, potom je právne bezvýznamné tvrdenie žalobcu, že vstup na dráhu v momente jeho vykonania riadiacej veži oznámil a tiež je bezvýznamné tvrdenie žalobcu, že porušenie pracovnej disciplíny nemožno hodnotiť ako závažné vzhľadom na miesto, v ktorom na dráhu vstúpil (koniec dráhy). Uviedol, že v dôsledku porušenia pracovnej disciplíny zo strany žalobcu meškali tri lietadlá, ktoré boli vo vzduchu a nemohli pristáť a štartujúce lietadlo dostalo pri brzdení defekt a muselo byť odtiahnuté. Súhlasil so súdom prvej inštancie, že porušenie pracovnej disciplíny je potrebné vyhodnotiť ako závažné. Uzavrel, že vzhľadom na závažnosť porušenia pracovnej disciplíny, ktorou bola spôsobená mimoriadna udalosť a tiež vzhľadom na špecifické podmienky pracoviska - letiska a potrebu zabezpečiť čo najvyššiu mieru bezpečnosti leteckej prevádzky a dodržiavaním všetkých bezpečnostných štandardov, žalobca sa stal pre žalovaného bezpečnostným rizikom. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie s tým, že: a) rozhodnutie odvolacieho súdu nie je riadne odôvodnené, čím došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, b) súd prvej inštancie nevykonaním ním navrhované dokazovanie a tým nedostatočne zistil skutkový stav veci (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Dovolanie podal i z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom, keď jeho rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.) Z týchto dôvodov dovolateľ žiadal rozhodnutia súdov nižších inštancií zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uviedol, že rozsudky súdov nižších inštancií nespĺňajú atribút preskúmateľnosti z hľadiska odôvodnenia nevykonania navrhovaných dôkazov žalobcom, keď ani súd prvej inštancie a ani odvolací sa vo svojich rozhodnutiach nevysporiadali s odôvodnením prečo žalobcom navrhované dôkazy nevykonali. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 316/2009, 5 Cdo 74/2008 a 5 Cdo 95/2209 s tým, že jeho konanie nedosiahlo taký stupeň intenzity, že by ho bolo možné považovať za závažné porušenie pracovnej disciplíny a že od žalovaného by bolo možné požadovať, aby žalobcu ďalej zamestnával. V dôvodoch dovolania podrobne rozoberal skutkový a právny stav veci.

4. Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu nevyjadril.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že ho treba zrušiť.

6. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014).

7. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

8. Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolačný dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

10. Dovolačný súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolačím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C.s.p. alebo § 421 C.s.p. v spojení s § 431 ods. 1 C.s.p. a § 432 ods. 1 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Žalobca v dovolaní uviedol, že prípustnosť jeho dovolania vyplýva z § 420 písm. f/ C.s.p.

12. Najvyšší súd už vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie žalobcu, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

13. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. je významný iba procesne

nesprávny postup súdu (postup súdu, ktorý porušuje normy upravujúce civilný súdny proces), ktorým sa procesnej strane znemožňuje, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Zakladajúcim vadu zmätočnosti (a prípustnosť dovolania podľa uvedeného ustanovenia) je ale výlučne len ten procesne nesprávny postup, ktorého dôsledky dosahujú (až) takú intenzitu, že porušujú právo na spravodlivý proces.

14. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

15. Súd nemusí vykonať všetky dôkazy, ktoré navrhne strana sporu. O tom, ktoré dôkazy vykonať, rozhoduje súd. Musí však dbať o to, aby z dokazovania nevyklúčil taký dôkaz, ktorý má potenciál preukázať rozhodujúcu skutkovú okolnosť významnú pre rozhodnutie. Ak sa súd rozhodne dôkaz nevykonať, musí to zdôvodniť v odôvodnení svojho rozsudku. Túto povinnosť v civilnom konaní ukladalo súdu výslovne už ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. a ukladá mu ju tiež § 220 ods. 2 C.s.p. S prihliadnutím na princíp rovnosti zbraní, ktorý sa nevyhnutne musí vzťahovať aj na zhromažďovanie skutkových podkladov významných pre rozhodnutie, je v situácii, v ktorej jedna z procesných strán nemá reálnu možnosť získať skutkové podklady potrebné za účelom naformulovania vhodného petitu žaloby, atakované jej právo na spravodlivý proces. Z objektívneho hľadiska je vtedy ohrozená základná spoločenská funkcia civilného procesu spočívajúca v poskytovaní ochrany subjektívnym právam, ktoré vyplývajú z náležite zisteného skutkového stavu. V takom prípade procesná možnosť súdu vykonať dôkaz, sa niekedy môže významovo blížiť až k povinnosti vykonať ho, prípadne vykonať aj iný než navrhovaný dôkaz alebo zvoliť iný vhodný procesný postup, ktorým sa predíde ohrozeniu spoločenskej funkcie civilného konania. Právna teória aj súdna prax v obdobných prípadoch používa na vystihnutie tejto procesnej situácie pojem „informačný deficit“ strany zaťaženej dôkazným bremenom, negatíva ktorého pre túto stranu môžu byť preklenuté tzv. vysvetľovacou povinnosťou strany nezaťaženej dôkazným bremenom (porovnaj napríklad 3 Cdo 2/2016 a Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK 2016, str. 697 až 700). Súd, ktorý zvolí vhodný procesný postup, ktorým sa preklenú tieto negatíva, sa tým nedostáva do pozície „právneho pomocníka strany“.

16. Náležité odôvodnenie, prečo sa súd prvej inštalcie rozhodol nevykonať dokazovanie navrhnuté žalobcom malo so zreteľom na princíp rovnosti zbraní v danom prípade kľúčový význam. Súd prvej inštalcie, napriek tomu, že žalobca žiadal vykonať dokazovanie v tom smere, že žalovanému a/ uloží informačnú povinnosť, či počas zamestnaneckého pomeru (27 rokov) bol žalobca odmeňovaný nad rámec bežnej dohodnutej mzdy za plnenie svojich pracovných úloh, b/ uloží informačnú povinnosť, aby oznámil súdu, či pracovný pomer so zamestnancom S. K., ktorý bol ako vodič vozidla „SOKOL“, ktorý bol účastníkom vážneho incidentu neoprávneného vniknutia vozidlom na aktívnu RWY 31, ktorý sa stal na letisku M. R. Štefánika Bratislava 14. augusta 2012 medzi 10,54 hod. až 10,55 hod. a ktorý je označovaný v záverečnej správe Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky ev. č. K. ako vodič vozidla „SOKOL“, skončil pracovný pomer, ako aj so zamestnancom p. Č., ktorý bol spolujazdcom vo vozidle „SOKOL“, ak áno, kedy a akým spôsobom, navrhované dokazovanie bez bližšieho odôvodnenia nevykonaný, napriek tomu, že žalobca tvrdil, že s menovanými pracovníkmi pracovný pomer ukončený nebol a namietal, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania.

17. Podľa § 384 ods. 2 C.s.p. môže odvolací súd doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých stranou, ak ich nevykonaný súd prvej inštalcie, hoci ich strana navrhla. Napriek tomu, že žalobca v odvolaní (č. l. 155 spisu) zdôraznil odvolaciemu súdu význam jeho návrhu na doplnenie

dokazovania, ani odvolací súd jeho návrhu nevyhovet.

18. Odvolaciemu súdu dovolateľ vytýka nepreskúmateľnosť jeho rozhodnutia, ku ktorej podľa jeho názoru viedlo nerešpektovanie § 387 ods. 3 C.s.p. V zmysle tohto ustanovenia sa odvolací súd v odôvodnení musí zaoberať jednak podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie, jednak podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

18.1. K otázke právnych dôsledkov nepreskúmateľnosti prijal najvyšší súd stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa nedotkli podstaty a zmyslu uvedeného stanoviska; toto stanovisko treba preto považovať za aktuálne aj po 1. júli 2016.

18.2. Ústavný súd už opakovane konštatoval, že „všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam“ (pozri napríklad IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 183/2016, III. ÚS 175/2017). Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, ktorá vyplýva z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, možno podľa záverov Európskeho súdu pre ľudské práva posúdiť len so zreteľom na (individuálne) okolnosti daného prípadu (rozhodnutie vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, séria A, č. 288).

18.3. Náležité odôvodnenie, prečo sa súd rozhodol nevykonať dokazovanie navrhnuté predmetným podaním žalobcu, malo v danom prípade podstatný význam. Pokiaľ sa súdy otázkou tak zásadného významu nezaoberali a odvolací súd bez vysvetlenia svojich právnych úvah týkajúcich sa návrhu žalobcu na vykonanie dokazovania (čo v danom prípade znamenalo bez adekvátnej odpovede na podstatnú odvolaciu námietku) prijal záver o vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ide o prípad relevantný z hľadiska druhej právnej vety zjednocujúceho stanoviska najvyššieho súdu R 2/2016. Procesná nesprávnosť takej intenzity zakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. a zároveň odôvodňuje záver o opodstatnenosti podaného dovolania (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

19. V nadväznosti na vyššie uvedené dovolací súd uzatvára, že dovolateľ dôvodne namieta existenciu procesnej vady v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p., po zistení ktorej dovolací súd pristupuje k zrušeniu rozhodnutia vydaného v konaní, v ktorom došlo k tejto vade zmätočnosti.

20. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 C.s.p.). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 C.s.p.). Dovolací súd podľa týchto ustanovení zrušil rozsudok odvolacieho súdu ako i rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

21. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 C.s.p.).

22. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C.s.p.).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.